У простріл літ, блакитний і лункий,
В те, що було, і те, що буде,
Вдивляюсь оком втрачених надій
І келех болю та облуди,
Питва гіркого, міряю до дна.
О, ще іскриться пінява й ясна,
До половини повна чара.
Ще вистачило б на ціле життя,
Життя, що в ньому гріх і кара,
І шал згорання й спокій забуття.
Тісний людських змагань трагічний кін,
Все ближче виступ мій останній,
Зате все дужчає угору гін,
Готичне в височінь зростання.
І все, що пристрастю колись було,
Тепер – то тільки марне, сіре тло,
Для вартостей нових підстава.
О, молодосте змінна і дзвінка,
Що йдеш у ранках золотавих,
Яка ж була ти дивна і гірка!